

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1879-01-13)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1879-01-13)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 372. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030168.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Kjøbenhavn, 13. Januar 1879.*

Min kjære gamle Christen! Det har vist undret Dig meget; at Du intet Brev har seet fra mig til denne Juul efter saa mange Aars Sædvane, og nu ere vi allerede langt inde i det nye Aar. Derfor maae jeg nu, saa godt jeg kan i Korthed, forklare Dig, hvorledes det er gaaet os, siden Du sidst hørte fra mig, og indtil den Sygdom, som gjorde, at jeg ikke kunde skrive, som jeg vilde, i forrige Maaned, og som ikke anderledes er forbi, end at jeg kan sidde oppe nogle Timer om Dagen.

Da vi kom hertil først i Mai, var jeg saa træt af det Skriverseri, jeg havde haft tilsidst i Viborg til Aflevering af mit Embede, at jeg holdt heelt op med at skrive (ellers vilde jeg have skrevet Lidt til alle mine Venner strax), og i den Sted stod og læste i mine kjære Bøger, der skulde være mine troe Venner i mit Livs Aften, naar jeg intet Embede havde længere at varetage, og den meste Tid i den bedste af dem alle. Bibelen; for Resten gik jeg, som jeg skulde, mine Spadseretoure, først Kl. (6—7 om Morgenen, — saa igjen længere op paa Dagen, indtil sildig paa Aftenen, saa jeg kan sige, det blev mig mit vigtigste Arbeide. Og det gik med stor Fornøjelse, saa jeg næsten ikke vidste, hvilket der var bedst, at spadsere eller at komme hjem igjen til mine Bøger; men saaledes kunde jeg med Glæde leve Resten af mit Liv, dersom mine Kræfter ikke kunde videre. Vi boe henvend $\frac{1}{2}$ Miil udenfor det gamle Kjøbenhavn, og det var mig især en Fryd om Morgenen at kunne gaae i de to deilige Haver tæt herved, Søndermarken og Frederiksberg Slotshave, hvor gamle Frederik den 6tes Støtte staaer s. 373 ved Udgangen, — og Alleerne i Søndermarken var mig som en Domkirke til Erstatning for den, jeg havde mistet, — der var jeg næsten altid alene, og jeg kunde gaae der og synge mine Morgensange, og deiligt Spadsereveir havde jeg næsten altid paa den Tid. Om Søndagen kunde jeg gaae til Kirke i Kjøbenhavn og staae op under Prædiken, naar jeg ikke kunde komme til at sidde, og saa gaae lige hjem uden at, blive mere end tilpas træt. Men i August Maaned mærkede jeg, at Kræfterne ikke ret vilde følge med; jeg syntes, Heden trykkede mig lidt mere end den skulde, og jeg kunde ikke mere løbe saa rask, som jeg i saa mange Aar havde været vant til, og naar jeg kom hjem, vilde det kjære Arbeide ikke altid gaae med Fornøjelse. Jeg tænkte dog ikke stort herover, jeg meente, det retter sig, naar Vinteren kommer, hvad det dog ikke gjorde; og midt i December blev det til en alvorlig Sygdom, den samme, som jeg havde haft for 18 Aar siden. — — Dengang blev det taget meget alvorligt, og tik en god Ende; men nu var jeg 18 Aar ældre, og Lægerne vidste ikke, om mine Kræfter endnu engang vilde staae mig bi. Det kom pludseligt; jeg havde om Formiddagen staaet som sædvanlig med mine Bøger, og om Aftenen laae jeg i Sengen paa min Ryg og maatte neppe røre mig i 3 Uger. Dog led jeg ikke noget Ondt, kunde sove om Natten, og om Dagen ligge og læse; men alligevel siger man, at jeg i en Hast kom til at see ganske affalden ud. Nu tør jeg vel sige, at det igjen er vel overstaaet; men jeg er dog bleven advaret om, at jeg ikke maae stole paa mine Kræfter. Maaskee jeg ikke mere skal komme saa vidt, som jeg havde haabet, maaskee jeg skal leve mit Liv til Ende i denne Bolig, og engang s. 374 imellem komme ind og see en god Ven i Kjøbenhavn. Jeg vil kalde det godt, naar jeg kun maae blive til igjen at gaae lidt i mine to Haver og læse i mine Bøger, — og det forekommer mig, som om Vorherre har givet mig et Løfte derom. Derfor har jeg dog begyndt Aaret med et godt Mod, og det var en god Juleaften, da P. var her med sine to Smaa, og jeg rigtignok ikke kunde komme ned i Stuen til Juletræet, men vort lille Selskab kom op og sang en Julesang med mig i Sengen.

Men jeg skulde ikke fortælle alene om mig selv. Da vor „Tante Rine“ kom hertil, — — var hun ogsaa temmelig medtagen, jeg tænker, meest af, at vi skulde begynde heelt forfra og sige Farvel til alt det Gamle; vi vare jo gamle Træer, der skulde plantes om, det kommer an paa, om de kan slaae Rod; og hun var jo ikke saaledes bekjendt med det kjøbenhavnske Liv fra gamle Dage, som jeg og min Broder. Først var hun heelt tapper og „den glade Rine“, som Du kalder hende, og det gik rask med at faae flyttet ind i vor lille Bolig; men saa faldt hun sammen, og jeg var en Kæmpe imod hende. Det saae ud, som om ogsaa hun havde faaet en gammel Sygdom igjen, — kan Du huske, da hun laae næsten en heel Sommer og led svære Piner i sin Ryg? Siden den Tid er det gaaet op og ned med hende; somme Tider kunde hun gaae ind til Kjøbenhavn, og til andre kunde hun neppe komme udenfor Huset. — — — Jeg syntes, det var blevet ganske godt med Forsigtighed; saa kom min Sygdom og bandt hende endnu mere til Hjemmet. Da min Broder Frederik ogsaa, især om Vinteren, har nok af det med sine gamle Been, saa er vi nu tre gamle Aftægtsfolk i denne Bolig. Men det var jo det. vi skulde være, — ellers skulde vi jo ikke være s. 375 reist fra Viborg. — — — Men for ikke at ende saa sørgeligt med Sygdom og Plager, veed Du saa, gamle Christen! hvorledes jeg forestiller mig det? Jeg mener, vi skulde ikke komme lige ind i det Nye, for ikke at blive overmodige; der skulde være et Prøveaar, hvori vi skulde lære at nøies med Guds Naade, og finde os i hans Villie, ligesom Christus sagde til Petrus, at hidtil havde han kunnet binde op om sig selv, men nu skulde Andre binde op om ham og føre ham, hvorhen han ikke vilde. Prøveaaret maae vel nok blive fuldt; thi saalænge Vinteren varer, troer jeg ikke, at jeg kan forvinde Mit. Men naar saa Mai kommer igjen, naar vi har lært, hvorledes vi skal have det, og hvad vi ikke maae vente at faae igjen, fordi vi skal holde os rede til at vandre herfra, saa skal jeg med Guds Hjælp gaae ligesaa glad igjen, som jeg begyndte, omkring i mine Haver, og maaskee ogsaa af og til ind til mine Børn og gamle Venner. Og naar det ikke mere vil gaae, saa har jeg næsten alle mine Børn saa nær, at de kan see ud til mig, — som de næsten stadig har gjort omtrent hver Uge, og tidt have deres Børn med, som Alle arte vel og gjerne ville med herud.

— — — Naa, kjære gamle Christen! saa fik jeg dog fortalt en heel Deel og Mere, end jeg havde troet. Gid jeg nu maae høre fra Dig, at Du og Din kjære Hustru har haft en glædelig Juul, og begyndt det nye Aar i en glad

2 af 3 sider

Tro til vor trofaste Herre! Jeg fik for længe siden Brev fra „lille Ane“, hvoraf jeg seer, at Du og hun er kommen i Brevvexling sammen. Jeg veed ikke, naar jeg kan komme til at skrive til hende, og jeg har faaet Breve fra saa mange Venner. Men kanskee Du vilde være saa god at lade hende læse dette Brev, s. 376saa fik hun at vide, at jeg tænker paa hende og har ogsaa hende og alle hendes med i alle mine Bønner. Ja, alle mine kjære Venner! Gud velsigne og bevare os Allesammen!

Din gamle Ven
O. Laub.